

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 792/05
14.07.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Слободана Рашића, Невенке Важић, др Глигорија Спасојевића и мр Сретка Јанковића, чланова већа, и саветника Биљане Драгаш, записничара, у кривичном предмету против оптуженог АА, због кривичног дела неовлашћено набављање и држање муниције из члана 33. став 2. у вези става 1. Закона о оружју и муницији Републике Србије, одлучујући по жалбама оптуженог АА и његовог браниоца адвоката АБ, изјављеним против пресуде Окружног суда у Београду К.бр.1484/04 од 11.01.2005. године, после седнице већа одржане дана 14.07.2005. године, донео је следећу

П Р Е С У Д У

ОДБИЈАЈУ СЕ, као неосноване, жалбе оптуженог АА и његовог браниоца, а пресуда Окружног суда у Београду К.бр.1484/04 од 11.01.2005. године, ПОТВРЂУЈЕ.

О б р а з л о ж е њ е

Побијаном пресудом оглашен је кривим оптужени АА, због кривичног дела неовлашћено набављање и држање муниције из члана 33. став 2. у вези става 1. Закона о оружју и муницији Републике Србије и кривичног дела тешке крађе из члана 166. став 1. тачка 3. Кривичног закона Републике Србије, за која кривична дела му је првостепени суд утврдио појединачне казне затвора и то за кривично дело неовлашћено набављање и држање муниције из члана 33. став 2. у вези става 1. ЗОМ-а РС, казну затвора у трајању од три године, за кривично дело тешке крађе из члана 166. став 1. тачка 3. КЗ РС казну затвора у трајању од једне године и осудио га на јединствену казну затвора у трајању од три године и шест месеци, у коју му се урачунава време проведено у притвору и то од 29.09.2004. године, па надаље.

На основу члана 206. ЗКП-а, оштећена ББ, упућена је на парницу ради остваривања свог имовинско-правног захтева.

На основу одредбе члана 196. став 4. ЗКП-а, оптужени АА ослобођен је у целини дужности надокнаде трошкова кривичног поступка.

Против наведене пресуде жалбе су изјавили:

- оптужени АА, побијајући је као неправилну и незакониту, са жалбеним предлогом да Врховни суд Србије укине побијану пресуду и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење, и да му укине притвор.

- бранилац оптуженог АА, адвокат АБ из свих законских разлога, са жалбеним предлогом да Врховни суд Србије укине побијану пресуду и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање, или пак да побијану пресуду преиначи и оптуженом АА изрекне блажу казну.

Републички јавни тужилац Србије у писаном поднеску Ктж.бр.941/05 од 31.05.2005. године предложио је да Врховни суд Србије, као другостепени, одбије као неосноване жалбе оптуженог АА и његовог браниоца адвоката АБ, а да потврди пресуду Окружног суда у Београду К.бр.1484 од 11.01.2005. године.

Врховни суд је одржао седницу већа, у одсуству уредно обавештеног заменика Републичког јавног тужиоца Србије, на којој је размотрио све списе предмета, и по оцени жалбених навода и предлога, као и става Републичког јавног тужиоца Србије датог у напред наведеном поднеску, нашао:

Жалбе су неосноване.

Побијана пресуда не садржи битне повреде одредаба кривичног поступка, нити повреде кривичног закона о којима другостепени суд води рачуна по службеној дужности – члан 380. став 1. тачка 1. ЗКП-а.

Побијајући ожалбену пресуду из свих законских разлога, а самим тим и због битне повреде одредаба ЗКП-а, бранилац оптуженог АА, не наводи о којој битној повреди је реч, нити у чему се иста евентуално састоји, али из образложења жалбе произилази да бранилац оптуженог ожалбену пресуду побија због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и повреде кривичног закона.

Надаље, наводима жалбе оптуженог АА побија се ожалбена пресуда због битне повреде одредаба ЗКП-а, и истиче да писмени отправак ожалбене пресуде не одговара јавно објављеној пресуди од 11.01.2005. године, да је оптуженом за кривично дело из члана 166. став 1. КЗ РС изречена казна затвора од шест месеци, за кривично дело из члана 33. став 2. у вези става 1. ЗООМ-а РС, казна затвора у трајању од три године, а да му том приликом није изречена јединствена казна.

Овакви жалбени наводи оптуженог АА, од стране Врховног суда Србије оцењени су неоснованим, будући да су изворник и писмени отправак побијане пресуде идентични, у погледу кривичних дела за која је оглашен кривим, као и у погледу утврђених појединачних и изречене јединствене казне.

Чињенично стање у побијаној пресуди у односу на кривично дело неовлашћеног набављања и држања муниције из члана 33. став 2. у вези става 1. Закона о оружју и муницији Републике Србије првостепени суд је утврдио читањем писмених потврда о привремено одузетим и враћеним предметима од 29.09.2004. године, издатом од стране Градског СУП-а у Београду, и самог признања оптуженог АА које је у потпуности прихватио, јер је исто потврђено и потврдом о привремено одузетим предметима и налазом и мишљењем судског вештака ВВ.

Чињенично стање у односу на кривично дело тешке крађе из члана 166. став 1. тачка 3. КЗ РС, првостепени суд је правилно утврдио из исказа оштећене ББ, потврде о одузетим предметима и потврде о враћеним предметима оштећеној ББ, одбране оптуженог АА, записника о препознавању лица 29.09.2004. године, увидом у фотокопију отпремнице, рачуна и из извештаја из казнене и прекршајне евиденције за оптуженог, које као правилне у свему прихвата и овај суд. Стога су жалбени наводи браниоца оптуженог, да првостепени суд са сигурношћу није утврдио чињенично стање наведено у изреци побијане пресуде, те да није ценио чињеницу да је оштећена непосредно после извршења кривичног дела није препознала оптуженог већ је то урадила касније на главном претресу, оцењени неоснованим. Ово због тога што је оштећена након извршења кривичног дела препознала оптуженог са 75% сигурности, јер је била у седећем положају, па није била сигурна у погледу висине оптуженог. Међутим, поред исказа оштећене стоји чињеница да су код оптуженог приликом претреса пронађене ствари одузете од оштећене (мобилни телефон, платна картица на њено име и др.).

Према томе, првостепени суд је на правилно и потпуно утврђено чињенично стање правилно применио материјално право, када је радње оптуженог АА из тачке 1. изреке побијане пресуде квалификовао као кривично дело неовлашћено набављање и држање муниције из члана 33. став 2. у вези става 1. Закона о оружју и муницији Републике Србије, а радње оптуженог из става 2. изреке побијане пресуде као кривично дело тешке крађе из члана 166. став 1. тачка 3. Кривичног закона Републике Србије. Жалбени наводи браниоца оптуженог, који се односе на повреду кривичног закона, у односу на кривично дело из члана 33.

став 2. у вези става 1. ЗООМ-а РС, оцењују такође неосновани, посебно стога што у односу на ово кривично дело, јер у конкретном случају нема основа за примену конструкције продуженог кривичног дела, нити могућност да се оптуженом урачуна раније издржана казна затвора у ново изречену казну што предлаже жалба. Ово тим пре, што не постоји ниједан доказ изведен током кривичног поступка који указује да је оптужени муницију набавио заједно са бомбама, осим саме одбране окривљеног, коју је првостепени суд правилно оценио као нелогичну будући да је од тренутка, када је изашао са издржавања затворске казне па до проналаска муниције од стране полиције, прошло годину дана, те имајући у виду да је оптужени већ осуђиван због држања бомби, којом приликом је, како правилно првостепени суд цени, могао предати и муницију што није учинио.

Испитујући побијану пресуду у делу одлуке о казни, изреченој оптуженом АА, а по жалби оптуженог и његовог браниоца, Врховни суд налази да је првостепени суд правилно утврдио и ценио све околности које утичу на казну изречену оптуженом, тако да се жалбеним наводима оптуженог и његовог браниоца, такви разлози првостепеног суда не доводе у сумњу.

Правилно је првостепени суд у конкретном случају ценио све околности прописане одредбом члана 41. ОКЗ-а, па је као олакшавајуће околности на страни оптуженог ценио његове личне и породичне прилике, тј. да је оптужени отац двоје деце, да издржава своју породицу, док је од отежавајућих околности ценио чињеницу да је оптужени раније осуђиван због истоврсних кривичних дела, у односу на оба кривична дела за која је и у овом поступку оглашен кривим, а што произилази из извештаја из казнене евиденције за оптуженог. Без обзира што је оптужени и раније осуђиван за кривично дело из члана 33. Закона о оружју и муницији, првостепени суд му је за кривично дело из члана 33. став 2. у вези става 1. ЗОМ утврдио минималну казну која је за то дело прописана.

Због тога су супротни жалбени наводи оптуженог АА и његовог браниоца, да првостепени суд није у довољној мери ценио олакшавајуће околности на страни оптуженог, те да је породица оптуженог без икаквих средстава за издржавање, и егзистенцијално угрожена, и да би извршењем казне по првостепеној пресуди дошло до драстичног погоршања, везано за издржавање два редовна ученика основне и средње школе као и супруге која од јуна 2002. па до данас не може да заснује радни однос, а да деца и супруга нису корисници новчане накнаде, а супруга ни стажа осигурања, без утицаја на другачију одлуку суда у конкретном случају.

Из изнетих разлога, Врховни суд је одлучио као у изреци ове пресуде у смислу члана 388. ЗКП-а.

Записничар, Председник већа – судија,

Биљана Драгаш, с.р. Драгиша Ђорђевић, с.р.

За тачност отправка

љи